

Adéla Gajdicová, 535787
Reflexe předmětu Audiocafé

Tento semestr to pro mě bylo poprvé, co jsem absolvovala kurz Audiocafé, a zároveň také poprvé, kdy jsem se setkala s audio dokumentem. Jelikož se svým studiem teprve začínám, byl mi tento předmět příjemným a zároveň informativním uvedením do světa zvukové tvorby.

Začnu reflexí dokumentů, jež jsme si během uplynulého semestru měli možnost poslechnout. Jelikož ještě nemám dostatek vědomostí na to, abych mohla posuzovat technické parametry, budu hodnotit spíše podle svých dojmů a emocí, které ve mně jednotlivé dokumenty vyvolaly a nových poznatků, které mi přinesly.

Dokument Americká hra byl skvělým otevřením semestru - v porovnání s ostatními se sice nejednalo o nejpromyšlenější počín, dýchaly z něj však autentické emoce. Příběhy si mě okamžitě získaly, byla jsem vtažena do děje a zažila tak svět sportu, o kterém jinak zhora nic nevím a nerozumím mu. Už jen proto považuji dokument za velmi povedený, zvláště s přihlédnutím k tomu, že se jednalo o autorům první pokus o podobný druh tvorby. Dokument Čí jsem? byl podle mě dobře zpracovaný, nezanechal však ve mně hlubší stopu. Oproti tomu Žena vězně ve mně vyvolala mnoho, často protichůdných, emocí. Hlavní protagonistce jsem střídavě fandila, soucítila s ní i nesouhlasila s jejími rozhodování. Ačkoli byla následná debata s Dagmar Misařovou spíše monologem, ve kterém jsme nedostali příliš prostoru pro své otázky, autorce nemůžu upřít výbornou volbu respondentky, silný příběh a skvělé zpracování. Ze čtvrtého poslechu jsem oproti tomu odcházela zklamaná - jednoduše jsem čekala víc. Panenství je komplexní a intimní téma, které však v podání autorky působilo jaksi plytce. Nevadilo mi to, že se zaměřily pouze na určitý specifický okruh respondentů, jako spíše to, že jedna z autorky využila prostoru dokumentu, aby skrze něj posluchači předala svůj vlastní "správný" pohled na celou záležitost. Přestože v následující debatě řekla, že jí dokument pomohl rozšířit obzory a nesoudit ostatní, mě osobně to příliš nepřesvědčilo. Celkově na mě dokument působil po názorové stránce nevyváženě, a debata s autorkami mi nepřinesla příliš nového. Pátý audiodokument Až se neprobudím, byl za mě vůbec nejlepším z celé série. Získal si mě uměleckým zpracováním, od kterého jsem doslova nedokázala odtrhnout uši. K tématu nočních můr se tento styl velmi hodil, obzvláště bych chtěla vypíchnout dobře zvolenou hudbu. Následující dokument byl z povědi muže závislého na pornu. Vyvolal ve mě ambivalentní emoce - soucit a zároveň pocit neklidu. To mě samotnou překvapilo, jelikož se považuji za chápavého a tolerantního člověka - přesto jsem se přistihla u toho, jak hlavního protagonistu odsuzuji. Dodám jen to, že zrovna v tomto případě mi přišly vyjádření ostatních respondentů nadbytečné, myslím že se autorka mohla klidně zaměřit jen na jednu dějovou linku. Poslední večer uzavřel kurz audiodokument Lenka, tak trochu jiná sestra, který byl intimní sondou do rodinného prostředí. Přestože byly v předmětu uvedeny i pro mě osobně zajímavější dokumenty, tento byl laskavou a emotivní tečkou za celým kurzem.

Na závěr bych chtěla pogratulovat dramaturgicko-produkčnímu týmu minulého semestru za skvělý výběr tématu a pestrou škálu zvolených příběhů i autorů. Také musím dodat, že setkání samotná mě nejen obohatila, ale byla také příjemným spěščením semestru - běžně totiž balancuji hlavně mezi studijními povinnostmi a brigádami, a nenajdu si čas jen tak v klidu poslouchat a přemítat. Audiocafé bylo místem, kde jsem si vždy odpočinula a přišla na jiné myšlenky. Ještě si nejsem úplně jistá, kam se ve svém studiu budu dále ubírat, tento

předmět mě však přesvědčil, že cesta zvukové tvorby je pro mě reálnou možností. Pokud se jí přeci jen vydám, bude to zčásti i díky absolvování tohoto kurzu. Tímto tedy děkuji všem, kteří se podíleli na jeho organizaci a doufám, že se v budoucnu budu moci opět zúčastnit.